

Forfatter: Laub, Hardenack Otto Conrad

Titel: BREV TIL: Jespersen, Emil FRA: Laub, Hardenack Otto Conrad (1871-08-01)

Citation: Laub, Hardenack Otto Conrad: "BREV TIL: Jespersen, Emil FRA: Laub, Hardenack Otto Conrad (1871-08-01)", i *Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (3. bind)*, Karl Sehønbergs Forlag., s. 215. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002252230-003-shoot-L0022522300030088.pdf> (tilgået 04. maj 2024)

Anvendt udgave: Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (3. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Fra Laub til Samme.
Viborg, 1. August 1871.

— — —. Det var to deilige Breve, vi fik fra Dig i forrige Uge. Jeg mener, Du har det saaledes, som Du maae have det, og det er altid fremad, om man end ikke mærker det. Man skal jo egentlig aldrig mærke selv, at man kommer fremad, i det Høieste naar en Tid er tilbagelagt, og man er naaet til et Hvilepunkt, relativt allerede her. Det vil ogsaa komme for Dig, skjøndt Ingen kan sige Dig, naar og hvorledes. Jeg tænker nærmest, at det vil være Din lille Pige, paa hvem Du skal see, at det staaer ikke stille, men gaaer fremad, ogsaa med Dig. Men forøvrigt er jo det ubedrageligste Tegn altid dette: „naar jeg er skrøbelig“, ikke har været det og er kommen over det, men er det, saaledes som det altid maae komme igjen i forskjellige Skikkelser. s. 216 Paulus siger det ikke, for at gjøre sig modløs, men for at faae Øinene op for det, som bærer. Jeg forstaaer saa godt, hvad Du skriver om de indre og ydre Gemakker; men jeg vil dog, naar vi sees, tale med Dig om, hvad der for mig har været et Mellemsgebet imellem de indre og ydre Gemakker, og hjulpet til at komme over fra de første til de sidste; thi ved Arbeidet, denne store Velsignelse for den faldne Adam, endog „i Ansigtets Sved“, som naar Du gaaer i Din (og Hannes) Have, skeer det dog kun som ved et Spring. Mellems- og Overgangsgebetet har for mig i mange Aar været min Morgenlæsning i Bibelen, ikke nærmest til Opbyggelse, men for at samle, bevare, blive og leve i min Bibelkundskab, altsaa halvt som et Arbeide, hvorved da det Opbyggelige gjerne kommer med som en Tilgift. Det var jo i ethvert Tilfælde et Forarbeide til, ikke Dagens, men Livets Embedsgjærning, — i de ydre Gemakker, men dog dybere inde. Det var et Arbeide, fordi jeg ikke nærmest tænkte paa mig selv, men paa Noget, som skulde læres; Du vil forstaae, at dette gjaldt dobbelt, da det i mange Aar har været det gamle Testamente, og paa Hebraisk. Men her er et Mellemsgebet endnu i den Forstand, at man her lever i den Historie, som er denne Verdens og naaer lige til vore Dage, og dog er afsluttet og ligger heel og klar for os, saa at vi ved denne Læsning staae med den ene Fod i de indre Gemakker og med den anden i de ydre, lige ved det, som nu skal være Arbeidet i en anden Betydning, og det desto mere, jo mere vi begynde reent objectivt, og først tilsidst komme til os selv, som dem, der ere og skulle være med heri. — — — Endnu kun Eet! Naar jeg har gjort dette til mit morgenarbeide, da er det nærmest efter et Raad af Jean Paul: at man s. 217 skal have Noget (jeg føier til: et Arbeide), hvortil man kan vaagne op med Glæde. — — — —